

10 Μαΐου 2014

Η Κοίμησις του παραλυτικού του Σερβούλου.Περί εξόδου της ψυχής

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Πρέπει ακόμα να γνωρίζουμε, πώς συχνά, όταν εξέρχονται οι ψυχές των εκλεκτών, συνηθίζουν να ηχούν γλυκές ωδές ουρανίου αίνου, ούτως ώστε, ακούγοντας τες αυτοί με ευφροσύνη, να μην αφήνονται να αισθανθούν την ρήξη του δεσμού ανάμεσα στη σάρκα και την ψυχή•

Σχετικά με αυτό θυμάμαι πώς και στις Ομιλίες στο Ευαγγέλιο διηγήθηκα, πώς στην στοά, πού οδηγεί τούς προσερχόμενους στην εκκλησία τού μακαρίου Κλήμεντος υπήρξε κάποιος, ονόματι Σέρβουλος τον οποίο δεν αμφιβάλλω πώς κι εσύ θυμάσαι. Ήταν βέβαια φτωχός στην περιουσία, αλλά πλούσιος στην αξία, και μια μακροχρόνια αρρώστια τον είχε καταεξαντλήσει: Από τότε δηλαδή πού μπορούσαμε να τον ξέρουμε μέχρι το τέλος της ζωής του ξάπλωνε εκεί παράλυτος. Τί να πω πώς δεν μπορούσε να σταθεί όρθιος, αφού ούτε ποτέ να ανασηκωθεί στο κρεβάτι ή να ανακαθίσει δεν είχε την δύναμη, ποτέ δεν μπόρεσε να φέρει το χέρι στο στόμα του, ποτέ να γυρίσει στην άλλη πλευρά.

Τού παραστεκόντουσαν για να τον κοιτάζουν ή μητέρα του με τον αδελφό του, και οτιδήποτε τυχόν μπορούσε να δεχθεί από έλεημοσύνη, το μοίραζε με τά χέρια εκείνων στους πτωχούς. Γράμματα δεν ήξερε καθόλου, ωστόσο είχε αγοράσει για τον εαυτό του κώδικες της Αγίας Γραφής, και όσους θεοσεβείς ανθρώπους δεχόταν για φιλοξενία, τούς έβαζε απαραίτητως να τούς διαβάζουν συνεχώς μπροστά του. Το αποτέλεσμα ήταν να μάθει με τον δικό του τρόπο ολόκληρη την Άγια

Γραφή, αν και, όπως είπα, δεν ήξερε γράμματα εντελώς. φρόντιζε μες στον πόνο του πάντοτε να ευχαριστεί, ημέρα και νύκτα να σχολάζει σέ ύμνους και αίνους τού Θεού.

Όταν πια ήλθε ό καιρός να ανταμειφτεί ή τόση του υπομονή του, ό πόνος των μελών του γύρισε στα ζωτικά του όργανα. Καθώς διαισθάνθηκε πώς πλησίαζε ήδη στον θάνατο, παρήγγειλε στους προσκυνητές και αυτούς πού είχε δεχθεί για φιλοξενία, να σηκωθούν και μαζί με αυτόν να υμνωδήσουν ψαλμούς εν αναμονή της εξόδου του.

Και ενώ κι ό ίδιος ό ετοιμοθάνατος έψαλλε μαζί τους, ξαφνικά τούς σταμάτησε από το να ψάλλουν με μεγάλη κραυγή καταπλήξεως: «Σπάτε. Δεν ακούτε πόσοι αίνουι αντηχούν στον ουρανό;». Ενώ τέντωνε το αυτί της καρδιάς του σέ αυτούς τούς αίνους, πού άκουγε μέσα του, ή άγια εκείνη ψυχή λύθηκε από τη σάρκα.

Καθώς έβγαινε αυτή, τόσο εξαίρετη ευωδία σκορπίσθηκε εκεί, πού όλοι οι παρευρισκόμενοι γέμισαν από ανέκφραστη γλυκύτητα, ούτως ώστε με αυτό το σημείο να γνωρίσουν ξεκάθαρα, πώς την ψυχή αυτή την υποδέχθηκαν οι ενέσεις στον ουρανό. Στο περιστατικό αυτό ήταν παρών ένας δικός μας μοιχός, ό οποίος

ζει μέχρι σήμερα και, με πολύ κλάμα συνήθως, πιστοποιεί πώς, έως ότου να παραδώσουν σέ ταφή το σώμα του, δεν έφυγε από τις μύτες τους ή οσμή εκείνης της ευωδίας.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ. ΒΙΟΙ ΑΓΝΩΣΤΩΝ ΑΣΚΗΤΩΝ. ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ 1988. ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ. ΕΚΔΟΣΗ ΑΔΕΛΦΟΤ. ΙΕΡ. ΙΩΑΝΝΟΥ "ΚΟΙΜΗΣΗΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ" ΑΓΙΑ ΑΝΝΑ

Πηγή: apantaortodoxias.blogspot.gr